

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA DRUHÁ

Host

Dobrotva

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Valour

Copyright © John Gwynne 2014

First published in 2014 by Tor, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Cover illustration © Paul Young

Map illustration by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2235-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2236-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2237-8 (MobiPocket)

*Věnováno Harriett, nejstatečnější duši, co znám.
A mámě s tátou. Kéž byste to mohli vidět. Oba mi chybíte.
A samozřejmě Caroline prostě za to, jaká jsi.*

SEZNAM POSTAV

ARDAN

Anwarth — válečník z Dun Carreg, otec Farrella. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Brenin — zavražděný král Ardanu.

Brina — léčitelka z Dun Carreg, majitelka mluvící vrány jménem Craf. Uprchla s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Corban — válečník z Dun Carreg, syn Thannona a Gwenith, bratr Cywen. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Cywen — z Dun Carreg, dcera Thannona a Gwenith, sestra Corbana. Považována za zabitou při dobytí Dun Carreg.

Dath — rybář z Dun Carreg, syn Mordwyr a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Edana — princezna Ardanu, dcera Brenina. Po smrti Brenina by měla být dědičkou ardanského trůnu, nyní je však na útěku.

Evnis — rádce a vrah krále Brenina a otec Vonna. Ve sprážení s královnou Rhin z Cambrenu.

Farrell — válečník, syn Anwartha a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Gar — štolba. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Gwenith — manželka Thannona, matka Corbana a Cywen. Uprchla s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Heb — dějepřavec z Dun Carreg. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Marrock — válečník a lovcí, bratranec Edany. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.
Mordwyr — rybář z Dun Carreg, otec Datha a Bethan. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.
Pendathran — velitel vojsk krále Brenina. Evnis ho uvěznil v Dun Carreg.
Rafe — mladý válečník náležející k Evnisově pevnosti. Od dětství rival Corbana.
Thannon — manžel Gwenith, otec Corbana a Cywen. Zabil ho král Nathair při dobytí Dun Carreg.
Vonn — válečník, syn Evnise. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

BENOTH

Aric — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Balur Jednooký — obr z kmene Benothi.
Eisa — obryně z kmene Benothi, společnice Uthase.
Ethlinn — obryně z kmene Benothi, dcera Balura Jednookého, zvaná také Snící.
Fray — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Kai — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Morc — obr z kmene Benothi, chovatel červců.
Nemain — královna obrů z kmene Benothi.
Salach — obr z kmene Benothi, štítonoš Uthase.
Sreng — obryně z kmene Benothi, štítonoška Nemain.
Struan — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Uthas — obr z kmene Benothi, tajný spojenec a spiklenec královny Rhin z Cambrenu.

CAMBREN

Braith — válečník. Svého času vůdce zbojníků z Temného hvozdu, nyní lovcí královny Rhin.

Geraint — válečník, velitel vojsk královny Rhin.
Morcant — válečník, první rytíř královny Rhin.
Rhin — královna Cambrenu.

CARNUTAN

Mandros — král Carnutanu. Zabil ho Veradis v přesvědčení, že Mandros zavraždil krále Aquila z Tenebralu.

DOMHAIN

Baird — válečník, jeden z Degadů, Rathových zabijáků obrů.
Conall — válečník, levoboček krále Eremona. Bratr Haliona a nevlastní bratr Coralen. Při dobytí Dun Carreg se přidal na stranu Evnise.
Coralen — válečnice, společnice Ratha. Nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Haliona a Conalla.
Eremon — král Domhainu.
Halion — válečník, první rytíř Edany z Ardanu. Levoboček krále Eremona, bratr Conalla a nevlastní bratr Coralen.
Lorcan — mladý princ Domhainu, syn Eremona a Roisin.
Maeve — nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Coralen, Haliona a Conalla.
Nara — matka Coralen.
Quinn — první rytíř krále Eremona.
Rath — velitel vojsk Domhainu, lovec obrů.
Roisin — královna Domhainu, manželka Eremona, matka Lorcanu.

HELVETH

Braster — král Helvethu, zranili ho v bitvě proti Hunenům v Haldisu.
Lothar — velitel vojsk Helvethu.
Ventos — cestující kupec.

ISILTIR

Eboric — válečník, lovcí Gerdy.

Gerda — odloučená manželka krále Romara, paní Dun Kellen, matka Haelana.

Gramm — kupec s koňmi a dřevem, pán usedlosti na severu Isiltiru. Otec

Orgulla a Wulfa.

Jael — válečník z Isiltiru, synovec krále Romara a bratranec Kastella.

Spojenec Nathaira z Tenebralu.

Kastell — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Synovec krále Romara

a bratranec Jaela.

Maquin — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Štítonoš Kastella.

Orgull — válečník z Isiltiru, kapitán Gadraiů. Syn Gramma.

Romar — král Isiltiru. Zabili ho v bitvě proti Hunenům v Haldisu.

Tahir — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů.

Thoris — válečník, velitel vojsk Gerdy v Dun Kellen.

Ulfilas — válečník, štítonoš Jaela.

Varick — pán Dun Kellen, bratr Gerdy a strýc Haelana.

Wulf — válečník, syn Gramma a bratr Orgulla.

NARVON

Camlin — zbojník z Temného hvozdu. Od nedávna spojenec krále

Brenina a Edany z Ardanu.

Drust — válečník, štítonoš Owaina.

Owain — král Narvonu. Dobyvatel Ardanu — s pomocí Nathaira —,

král Tenebralu.

Uthan — princ Narvonu, Owainův syn. Zavraždil ho Evnis na příkaz

královny Rhin z Cambrenu.

TARBEŠ

Akar — kapitán svatého válečnického řádu Jeharů cestující s Veradisem.

Enkara — válečnice svatého řádu Jeharů. Jedna ze Stovky putující s Tukulem.

Javed — otrok a zápasník z jam ve Vin Thalunu.
Sumur — vládce svatého řádu Jeharů.
Tukul — válečník svatého řádu Jeharů, velitel Stovky.

TENEBRAL

Aquilus — zavražděný král Tenebralu.
Armatus — válečník, bývalý první rytíř krále Aquila.
Bos — válečník orlí stráže a znalec štítové hradby, přítel Veradise.
Ektor — syn Lamara z Ripy a bratr Krelise a Veradise.
Fidele — vdova po Aquilovi, nyní královna Tenebralu, matka Nathaira.
Krelis — válečník, syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Veradise.
Lamar — baron z Ripy, otec Krelise, Ektora a Veradise.
Marcellin — baron z Ultasu.
Nathair — král Tenebralu, syn Aquila a Fidele, ve sprážení s královnou Rhin z Cambrenu.
Orcus — válečník orlí stráže, štítonoš Fidele.
Peritus — velitel vojsk Tenebralu.
Rauca — válečník, kapitán orlí stráže a přítel Veradise. Zabil ho Gar při dobývání Dun Carreg.
Veradis — první rytíř a přítel krále Nathaira. Syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Krelise.

TŘI OSTROVY

Alazon — loďař.
Deinon — válečník, štítonoš Lyka a bratr Thaana.
Emad — štítonoš Heraka. Dozorce a cvičitel zápasníků z jam.
Herak — cvičitel boje v jámách.
Jace — člen Lykovy lodní posádky.
Lykos — vládce Vin Thaluaňanů, národa pirátů obývajícíchho Tři ostrovy — Panos, Pelset a Nerin.
Thaan — válečník, štítonoš Lyka a bratr Deinona.

ZEMĚ VYHNANKŮ

Válku věčnou vedou věrní, vedou padlí,
hněv, jenž nemá konce, do světa lidí vnik.
Světloňoš po těle z kotle touží,
chce řetězy roztrhnout a válku znovu započít.
Dva zrození z krve, prachu a popele stanou se
rytíři Volby,
Temnoty a Světla.

Černé slunce zemi v krvi utopí,
Jasná hvězda s Poklady vjedno vejít musí.
Podle jmen poznáte je —
Vrah rodu, Mstitel rodu, Přítel obra, Jezdec
na draigovi,
Temná síla proti Tomu, kdo světlo s sebou přináší.
Jeden Přílivem se stane, druhý Skálou vlny bijící.

Před jedním bouřka a štít budou stát,
před druhým Ryzí srdce, a Černé rovněž tak.
S jedním jede Milovaný, s druhým Mstící ruka.
Za jedním synové Mocného, dobří Ben-Elim,
pod Velkým stromem srocení.
Za druhým touží přejít most Kadošim — Znesvěcení,
přinutit svět by na koleno pad.

Vyhlížej oba, až král nejvyšší zavolá, až vojáci
stínu vyjedou,
až se bílostěnný Telassar vylidní, a na severu
knihu naleznou.

Až se bílí červci z doupat vyplazí,
až prvorození zpět si vezmou ztracené a ze spánku
Poklady se probudí.

Zem i nebe budou křikem varovat, ohlašovat
válku běd.

Z kostí země se krvavé slzy vyroní a zimní slunovrat
promění den jasný v černou noc.

UTHAS

Rok 1142 věku vyhnanství, měsíc zrození

Na vyvýšeném stupínku uprostřed síně podobající se jeskyni spočíval — jako obrovská masa černého železa — kotel. Na stěnách plály modrým plamenem pochodně jako hrozny světla přerušující jednolitou temnotu. Stíny halily síň po celém jejím obvodu a v nich se pohybovaly jakési dlouhé a masité tvary.

Obr Uthas z rodu Benothi kráčel ke kotli, jeho stín klouzal po stěnách. Uthas vystoupal po schůdcích a stanul před kotlem. Ten byl naprosto černý, jako by pohlcoval světlo pochodní, stravoval ho a nepropouštěl ani jediný paprsek, který by se odrazil. Uthasovi se na chvíli zdálo, že se kotel zachvěl, slabě zatepal jako nějaké choré srdce.

Ode dveří síně dolehl k Uthasovi tlumený hlas, obr se však ani nepohnul, jen dál upíral oči na kotel.

„Co je?“ ozval se nakonec.

„Posílá pro tebe Nemain, Uthasi. Snící se prý už začala probouzet.“

Obr si povzdychl a otočil se k odchodu. Ještě se konečky prstů dotkl studeného břicha kotle. Ztuhl.

„Co se stalo?“ zavolal ode dveří jeho štítonoš Salach.

Uthas naklonil hlavu ke straně, zavřel oči. *Hlasy. Volají mě.* „Nic,“ zamručel. Nevěděl jistě, zda ty hlasy slyší, nebo jen cítí. „Už brzy,“ vydechl, když odtrhl prsty od studeného kovu.

Uthas vykročil ke vchodu. Ze stínů se cosi vyplazilo. Zatarasilo mu to cestu, klouzavým pohybem ho to obkroužilo. Červec, jehož bílé šupiny

se zableskly, když zvedl svou plochou hlavu do výšky a upřel na Uthase chladný, neživý pohled. Obr zůstal stát, nehybně a tiše, nechal se od červce očichat. Přitom ho krátce bodl neklid, ale pak se had zase odplazil, jeho tělo se vinulo ve smyčkách zpět do stínů k ostatním jeho druhům a Uthas si vydechl.

„Tak jdeme,“ prohodil, když míjel Salacha. „Ať nenecháme Nemain čekat.“

Když míjel stráže u vchodu do síně, zasmušilé a oděné od hlavy k patě do železa a kožešin, letmo na ně pohlédl. Za zády ho provázel zvuk Salachových kroků. Mlčky procházeli nitrem Muriasu, poslední pevnosti obrů Benothi. Nacházela se hluboko v horách kraje Benothu, vytesaná do šedivé, věčně mlhou pokryté země.

Po čase dospěli k širokému schodišti, které se ve spirálách vytrácelo nahoru do tmy. Zakrátko už si Uthas láteřil pod vousy: jak stoupal výš a výš, zakusovala se mu do kolene dávná bolest.

„*Bitseach*,“ zaklel s pomyšlením na Nemain, která na něj čekala až na samém vrcholu téhle vysoké věže. Salach se za jeho zády uchechtl.

Konečně stanuli přede dveřmi. Salach kývl na vojačku, která u nich stála jako stráž. Sreng, štítonoška královny Nemain. Otevřela jim.

Místnost byla stroze zařízená — kromě velikého, kožešinami zakrytého lože tu stálo jen málo dalšího nábytku. Na posteli ležela žena, vychrtlá, zbrocená potem. Škubala rukama i nohama. U ní seděl bělovlasý obr, jehož velikánské tělo se taktak nacpalo do židle, a držel ji za ruku. Zvedl oči k Uthasovi se Salachem a upřel na ně pohled. Místo jednoho oka mu ve tváři zela stará, jizvami opletená díra.

„Jednooký.“ Uthas pokynul hlavou. „Jak se jí vede?“

Balur Jednooký pokrčil rameny.

„Kde je Nemain?“

„Tady jsem,“ ozvalo se a Uthas se podíval do vzdáleného kouta komnaty. V klenutých dveřích stála postava rámovaná bledým denním svitem.

Nemain, královna obrů Benothi. Na balkoně za jejími zády se shlukovali krkavci. Jeden jí přeletěl na rameno.

„Má královno,“ pozdravil Uthas a sklonil hlavu.

„Vítej zpět,“ odpověděla královna. Mléčnou, hranatou tvář jí rámovaly vlasy černé jako nejhlubší noc. „Jaké neseš zprávy?“

„Události na jihu se dávají do pohybu,“ odpověděl Uthas. „Narvon válčí s Ardanem a vojska Cambrenu pochodují na východ.“ Odmlčel se, zhluboka se nadechl, další slova mu zamrzala na rtech. Báł se odezvy, kterou očekával. „Naši nepřátelé válčí mezi sebou. To by mohla být vhodná chvíle pro nás: můžeme zaútočit a znovu si vzít, co nám kdysi patřilo.“ *Prosím, Nemain, vydej rozkaz. Ušetři mě toho, co budu muset udělat, pokud odmítneš.*

Nemain se usmála, ačkoli veselí v tom bylo pramálo. „Udeřit na jih? Náš lid je zlomený, Uthasi — to víš sám. V téhle pevnosti je nás příliš málo, a o jihu, který nám kdysi patřil, ani nemluvě. Kromě toho teď máme jiný úkol.“ Vyšla na balkon.

Uthas si povzdychl a následoval ji na okraj balkonu, studený vzduch ho štípal do kůže. Dolů prudce padala stěna útesu, v hlubinách zahalená do mlhy, do dále se táhlo moře černé žuly a bílého sněhu a štrapatých vřesovišť. Kolem balkonu kroužili krkavci, klouzali po vířících proudech. Jeden zakrákal a obloukem přistál vedle Nemain. Ta bezděky natáhla ruku a podrbala ho na hlavě. Krkavec zaklapal zobákem.

„A co na západě?“ zeptala se. „Co dělá Domhain?“

Uthas pokrčil rameny. „O tom moc nevíme. Můžu jen hádat, že Eremon stárne a ve své stařecké dětinnosti se nechce do ničeho pouštět. Jenže ten *bandraoi* Rath nás tam nechce pustit,“ odplivl si. „Nedá si pokoj. Naše průzkumníky pronásleduje, plení naši zemi — on a ti jeho lovci obrů. Utrpěli jsme několik dalších ztrát.“

„Ach,“ sykla Nemain, oči se jí zableskly rudě. „Sama bych netoužila po ničem víc než vytáhnout do boje a dobýt zpět to, o co jsme přišli; připomenout Rathovi, proč nás tak strašně nenávidí.“

„Tak to uděláme,“ naléhal Uthas a pocítil, jak mu začíná vřít krev, jak vyšlehla naděje.

„Nejde to,“ odmítla Nemain. „Musíme chránit kotel. Nikdo ho nesmí znovu použít. Nesmí padnout do špatných rukou.“

Uthase ta slova udeřila jako rána kladivem. Slova, která zpečetila jeho budoucnost.

„Ale co se děje za našimi hranicemi, to vědět musíme. Domhain nám nesmí zůstat nepřístupný. Povedeš výpravu na jih a zjistíš o Eremonových plánech všechno, co se dá.“

„Jak poroučíš, má královno,“ odpověděl Uthas.

„Vyber si s sebou, koho chceš, ale ať jich není moc. Rychlost vám poslouží líp než síla. A nepřilákejte k sobě Rathovu pozornost.“

„Udělám, jak říkáš.“

Z komnaty za jejich zády se ozval ostrý výkřik. Žena na loži se zprudka posadila, na obličej se jí lepily vlasy ztmavlé potem, oči měla divoké a vyvalené. Balur jí sevřel ruku a cosi zamumlal.

„Ethlinn, co jsi viděla?“ chtěla vědět Nemain.

Bledá žena se přerývavě nadechla. „Oni přicházejí,“ odpověděla šeptem. „Kadošim se blíží. Oni přítomnost kotle cítí. Černé slunce míří sem, aby jim dal tělo. Jdou si pro kotel.“

CYWEN

Cywen přicházela ke smyslům pomalu, jako když se plíží příliv.

Nejdřív jen cítila. Tupou tepající bolest v hlavě, v rameni, v boku. Bolelo ji všechno, jak si brzy uvědomila, ale tahle místa nejhůř. Pak slyšela. Sténání, tlumené hlasy, dusot kroků, něco odtahovaného pryč, škrábání, a za tím vším křik racků a vzdálený hukot moře. Zkusila otevřít oči — jedno bylo zalepené a nešlo otevřít. Denní svit se jí zabol do hlavy jako dýka. *Kde to jsem?* Rozhlédla se kolem sebe. Viděla vojáky v rudých pláštích, jak vláčí mrtvá těla přes dlážděnou dvoranu, na kamenech za sebou nechávali krvavé šmouhy. Mrtvolky házeli na vršící se hromady.

Najednou se jí všechno vrátilo jako povodeň, vzpomínka se srážela se vzpomínkou: jak mluvila na hradbách s Marrockem, jak viděla Evnise dole na nádvoří, vzpomněla si na černě oděné vojáky na hradbách, na otevírající se bránu, na *Conalla*...

Pod sebou měla cosi měkkého. Ležela natažená na těle, ženském těle, které na ni upíralo své neživé oči. Cywen se vrávoravě zvedla, svět se s ní zatočil. Chvilí trvalo, než se opět ustálil.

Kamenná brána zela dokořán, z pevnosti i do ní procházeli v řídkém proudu lidé, většinou v rudých pláštích Narvonu. Bledé nebe brázdily sloupy černého dýmu, na které dorážel vánek od moře a rozmýval hranici mezi tím, kde končil kouř a kde začínalo nebe.

Bitva je tedy prohrána. Dun Carreg padla.

Pak se skrz mlhu v hlavě prořízla další myšlenka. *Moje rodina.*

Zadívala se na těla poházená kolem ní. Vzpomněla si, že se zřítila spolu s Conallem, toho ale mezi mrtvými neviděla. Před vnitřním zrakem jí probleskly obličejové mámy s tátou, Corbana a pak Gara. Kde jsou všichni?

Aniž jí v tom kdokoli bránil, odešla z dvorany a pomalu se ploužila ulicemi pevnosti. Míjela ležící těla mrtvých. Ta byla všude, někde v celých kopách — tam, kde zuřily nejprudší boje. Někteří dosud zůstávali zaklesnutí v morbidních objetích. Cywen se blížila k tvrzi, pach kouře a ohně sílil. Nohy ji zanesly do stájí. Tady bylo víc vojáků, červenokabátníků tisících vyplašené koně. Krátce zahlédla Corbanova hřebce Štíta, pak zase zmizel, ztratil se jí ve stádu, které se tu srocovalo.

Kde je Gar?

Jako ve snách kráčela dál, prohlížela si obličejové mrtvých, hledala rodinu a s každou další tváří, která jim nepatřila, pocítila úlevu. Hledala dál, stále horečněji, až se ocitla na dvoře před hodovní síní.

Tady ležela další hromada těl, větší než ta u Kamenné brány. Všude byli vojáci, pokrytí ranami, popelem a krví. V jednom koutě uviděla šedé pláště Ardanu, poražené vojáky sehnané na jedno místo, mnohé zraněné. Hlíдалo je několik Owainových mužů.

Ze síně se ozval hlasitý ryk. Něco — prkno, desku stolu — vynášeli ze dveří. Cywen se dívala, jak to vzpřímili a se zaduněním opřeli o jeden ze sloupů, které podpíraly vchod. Ke dřevu bylo připevněné tělo, zalité krví, ale stále rozpoznatelné. Cywen se zvedl žaludek.

Brenin. Hlava mu padala, paže měl zkroucené, zápěstí a kotníky přibité k prknu. Kolem rány v hrudi se rozlévala veliká krvavá skvrna. Cywen vyplivla na dlažbu pramínek žaludečních šťáv. Všude kolem se na kameny tiše snášela smítka popela jako černý sníh.

Otřela si pusou a klopýtala ke dveřím do síně, oči nespouštěla z Breninovy mrtvolky.

„Prosím, Elyone, Otče všech,“ modlila se, „ať moje rodina ještě žije.“ Před králem se zastavila, zůstala na něj zírat, až do ní vrazil nějaký voják a vyštěkl, aby se klidila z cesty. Vrhla na něj zlostný pohled.

Z nitra síně dolehl na dvůr jakýsi hluk, rozruch — křik mužů, hluboké vrčení. *Bouřka?*

Pak už Cywen letěla skrz otevřené dveře a mrkala, jak se jí oči snažily přizpůsobit šeru uvnitř. Všechno bylo vzhůru nohama. Stoly a židle převrácené, trámy zčernalé a zuhelnatělé od ohně, oblaka dýmu se stále vznášela u krovů tam, kde byly plameny uhašeny teprve nedávno. Stála tu spousta lidí. Cywen viděla Owaina mluvit s Nathairem, stáli v obklopení těch černě oděných vojáků, kteří vzali útokem brány do pevnosti. Mezi nimi i Eavis s Conallem. V útrobách jí vzplál hněv a ruka jí bezděky zaletěla k opasku s noži. Zamračila se, když si vzpomněla, že všechny nože vrhla včera v noci na hradbách.

Její pohled pak znovu upoutal rozruch, který ji sem prve přilákal. Skupinka vojáků cosi chňapajícího, vrčícího.

„Prostě ho zabij,“ slyšela jednoho z vojáků a zahlédla záblesk ostrých bílých zubů, ploché čenich, žíhanou srst.

„Buddai,“ vydechla šeptem a rozeběhla se k němu, loktem si razila cestu skrz zástup vojáků.

Stáli v půlkruhu okolo Buddaie, obrovského psa se skloněnou hlavou a vyceněnými tesáky.

Cywen se vrávoravě zastavila, když se veliká psí hlava prudce otočila na ni a tlama chňapla. Vtom ji poznal. Zakňučel, váhavě zavrtěl ocasem radostí z toho, že na tomto místě smrti vidí někoho známého, někoho ze smečky. Vrhla se k němu, objala ho rukama kolem krku a zabořila mu tvář do chlupů. Dlouhou chvíli tak zůstala, slzy se vlévaly Buddaiovi do srsti. Pak se odtáhla, nechala si olíznout tvář a podívala se pod sebe.

„Tak proto jsi tady,“ zamumlala. Na zemi ležel natažený její táta, oči skelné, prázdné, tělo poseté ranami, pokryté černě zasychající krví. S hlubokým vzlykem poklekla vedle Thannonova těla a jemně ho konečky prstů pohladila po tváři. *Jsou tedy mrtví všichni?* Položila hlavu Thannonovi na hrud. Buddai se k ní přitiskl a štouchl Thannona čenichem do ruky. Ta pleskla o zem.

„Holka,“ řekl jakýsi hlas a do zad ji dloubl tupý konec kopí.

„Co je?“

„Musíš uhnout,“ řekl ten muž, starší voják s rudým vousem prokvétajícím stříbrnými pramínky.

„Ne,“ odsekla a ještě pevněji sevřela otce.

„Musíme vyklidit síň a ten čokl nás k němu nechce pustit.“ Šťouchl kopím do Thannonovy boty. Buddai zavrčel. „Jestli toho psa dokážeš odvést, tím líp. Jinak nám nezbude než ho zabít.“

Zabít ho. Už žádnou další smrt.

„Já... ano,“ souhlasila Cywen a otřela si oči i nos. Klekla si před Buddaie, pohládila ho oběma rukama. Srst na plecích se mu slepila zaschlým strupem a Buddai kníkl, když mu ohmatala ránu. „Pojď se mnou, Budsí,“ zašeptala, „jinak tě taky zabijou.“ Pes jen naklonil hlavu a zíral na ni nechápajícíma očima.

Cywen vstala, o pár kroků poodešla a zavolala ho. Buddai váhavě pokročil, pak se otočil na svého pána a lítostivě zakňučel.

„Tak pojď, Budsí. Jdeme.“ Cywen se plácla dlaní o stehno a tentokrát k ní přišel. Rudovousý voják kývl hlavou a vrátil se ke své práci.

Nikdo jiný si Cywen nevšímal. Byla prostě jen další zakrvácenou přeživší z předchozí temné noci. Všichni vojáci v síni měli plno práce s čištěním podlah, s ošetřováním zraněných. Owain s Nathairem byli stále pohlceni hovorem, ačkoli Cywen si všimla, že štítonoš tenebralského krále — onen černě oděný voják jménem Sumur — na ni upřeně zírá.

„Jdeme, Buddai,“ řekla Cywen. „Musíme se odsud rychle klidit.“ Otočila se k východu ze síně a se zaduněním do někoho narazila.

„Uf,“ zachrčel ten muž. „Dávej bacha, kam — Ty!“

Cywen stála jako přimrazená, jen zírala na muže, se kterým se srazila. Byl to Rafe.

Lovčího syn na ni upíral zlý pohled. Buddai zavrčel a Rafe o krok couvl.

Světlé vlasy měl zvlhlé a zašpiněné popelem, zarudlé oči lemované temnými kruhy. Takže nedávno brečel. Jednu nohavici měl rozříznutou, těsně nad kolenem, a zasychající krev sahala až k botám. Nad ranou měl nohu pevně ovázanou rozedraným obvazem.

„To mi udělal tvůj bratr,“ řekl, když sledoval její pohled ke své zraněné noze. „Za to mi taky zaplatí.“

„Ban,“ vydechla Cywen. Srdce se jí zmínkou o bratrovi sevřelo. „Takže ještě žije.“ Skoro se až bála tu myšlenku vyslovit nahlas.

„Možná, ale nadlouho ne. My ho chytíme, chytíme je všechny.“

„Všechny? Koho ještě? Mámu? Gara?“

Rafe na ni jen hleděl, pak se pomalu usmál. „Zůstala jsi tady úplně sama, holčičko? Začni si na to zvykat.“

Pocítila nával vzteku, v tu chvíli nenáviděla Rafea víc než kohokoli jiného do té doby. Znovu sáhla po nožích a tiše zaklela, když si vzpomněla, že jsou pryč. „Zrádce,“ sykla.

„To záleží, jak se na to díváš,“ odpověděl Rafe, ale stejně se zamračil. „Jak to vidím já, můj pán je Ewnis. Dělán, co on přikazuje. A ten je alespoň na straně vítězů, jak se mi zdá.“

„Prozatím,“ zamručela Cywen.

„V pevnosti teď panují nové poměry.“ Rafe na ni zavrtěl prstem. „A jestli to rychle nepochopíš, špatně dopadneš. Měla bys začít dávat pozor, jak se chováš. Všichni tvoji ochránci tě opustili. Asi nebudeš zase tak důležitá, co? Proč myslíš, že tě tu nechali?“ Zazubil se. „Přemýšlej o tom.“

Cywen mu chtěla jednu vrazit. Jeho slova byla ostrá, bodala hluboko jako jeden z jejích nožů. Zatála pěsti. Ale věděla, že pouštět se s kýmkoli do rvačky zrovna teď není dobrý nápad.

Rafe se jí podíval přes rameno a Cywen sledovala jeho pohled. Zrovna mu pokynul Ewnis, vedle něj stál Conall. „Ještě se uvidíme,“ řekl Rafe. „A nemusíš se bát. My už ti rodinku najdeme.“ Ušklíbl se a s nepříjemnou grimasou na rtech si pomalu přešel prstem přes hrdlo, od ucha k uchu. Než si Cywen stihla uvědomit, co dělá, přiskočila blíž a vrazila mu kolenem do rozkroku.

Rafe se zhroutil a s úpěním se stočil na zemi do klubíčka.

„Drž se dál ode mě i od mojí rodiny,“ vyštěkla Cywen, pak za sebou uslyšela smích. Ten rudovousý voják ji sledoval a s ním i hrstka dalších.

„Ty a ten pes, dobře se k sobě hodíte,“ prohodil voják. Usmál se a Cywen zrudla. Kousla se do rtu, aby zadržela zlostná slova. Měla by se raději klidit. Sklopila pohled a zamířila k otevřeným dveřím, Buddai těsně za ní. Když vykročila do slunečního svitu, ještě se letmo ohlédla. Rafe se zrovna zvedal ze země. Sumur jí pořád upřeně sledoval.

Cywen pohltila touha jít domů, probíhala ulicemi, Buddai kulhal vedle ní.

Když otevřela dveře a vkročila do kuchyně, skoro očekávala, že uvidí mámu, jak se ochomýtá u plotny, tátu, jak sedí u stolu a něco jí. Dokonce

i zavolala a doufala, že jí někdo odpoví. Prohledala každou místnost, až se ocitla zase zpátky v kuchyni. Dům byl prázdný, stejně studený a bez života jako tátovy oči.

Kde jsou?

„Pryč,“ zašeptala. Vydralo se z ní vzlyknutí a zakymácela se. Musela se chytit stolu.

Všichni pryč. A mě tu nechali. V hlavě se jí hlasitě ozvala Rafeova slova. *Jak mě tu mohli jen tak nechat?* Podívala se na Buddaie a ten jí pohled důvěřivě opětoval. Jako vlna se přes ni převalila vzpomínka na otce, celého od zasychající krve, s těma strašlivě prázdnýma očima. Zatoužila, aby tu s ní byla máma a držela ji, konejšila ji. A Ban, její bratr, její nejlepší kamarád. Proč ten ji opustil? Ze rtů jí unikl další vzlyk a pak se zhroutila na zem, objala Buddaie a začala mocně a usedavě plakat. Žíhaný pes jí olízl slzami smáčenou tvář a stočil se jí ochránářsky kolem těla.

VERADIS

Veradis si lokl vody z koženého měchu, trochu si nalil i na hlavu a krk. Stál se svými muži v půlkruhu před velkým vchodem do podzemí Haldisu, před poslední baštou zbývajících obrů Hunenů. Dovnitř zmizeli před pouhým okamžikem Calidus s Alcyonem a přes dvě stovky dalších vojáků.

Ostatní, co přežili bitvu s obry, se postupně trousili na prostranství před vchodem. Veradis jim vyslal v ústrety púltucet průzkumníků, aby sem klopytající vojáky dovedli.

„Z toho vyprahne, co?“ prohodil s úsměškem Bos, Veradisův kumpán ve zbrani. „Z toho zabíjení obrů.“

Velký válečník krvácel z rány na uchu, krev mu zasychala ve vlasech. Veradis si najednou uvědomil, že je to víc než rána — kamarádovi pořádný kus ucha chyběl.

„Kde máš helmu?“ zeptal se.

„Ztratil jsem ji.“ Bos pokrčil rameny. Sáhl si na ucho a podíval se na zakrvácené prsty. „Lepší než ztratit hlavu.“

„O tom by se dalo debatovat,“ usmál se Veradis a podal kamarádovi měch.

Bos pil zhluboka. „Až tohle budeme vyprávět Raucovi, co?“

„To jo,“ souhlasil Veradis. „Jestli se odsud dostaneme.“ Podíval se po okolních mohylách, z nichž každá byla dvakrát vyšší než člověk a v každé měl hrob jeden obr. Studený vítr k nim pořád z různých míst zanášel zvuky bitvy, slabé a plné ozvěň. Za mohylami se do všech stran tyčily stromy Fornského lesa. Za Veradisovými zády se do výšky vypínala skalní stěna pokrytá obrovskými rytinami — otevřený vchod v patě skaliska vedl do temnoty.

Horečka bitvy pomalu opadala a místo ní se začínaly ozývat Veradisovy zmožené svaly, únava a pulzující bolest v obličejí. Zvedl ruku a vytrhl si z tváře třísku tam, kde obrova sekyra rozštípla štít, prorazila si cestu železnou obrubou a mrštila mu úlomky dřeva do tváře.

Mnoho z Veradisových pěti set vojáků padlo v bitvě mezi mohylami, ale ti, co přežili, stáli hrdě. Věděli, že to oni zvrátili bitvu, že to jim se podařilo pomocí štítové hradby proměnit porážku ve vítězství.

Brasterovo i Romarovo vojsko bylo rozprášeno. Obě podlehla magii a železu obrů. Sám Braster byl sražen ze sedla, z bitevního pole ho vynesli zraněného a v bezvědomí. Král Isiltiru Romar odvedl svou skupinu vojáků za zbývajících Huneny skrz černou bránu. A i když Romar nebyl podle Calida než zadřený trn, který klade Nathairovi a jeho věrným odpor takřka na každém kroku, Veradis mu přesto nezáviděl bitvu, která je čeká v těsném prostoru temných tunelů.

Zejména ne poté, co Calidus naznačil, že nastal čas proti vzpurnému králi krutě zakročit. Jenže to je Calidova věc. Nathair dal Veradisovi jasně na srozuměnou, že mu nad Calidem nesvěřuje žádnou moc, že ten muž má povoleno jednat, jak sám uzná za vhodné. A k tomu, aby Calidus prosadil svou vůli, měl k ruce Jehary.

Co se stane, stane se, pomyslel si Veradis. Romar sám pro něj mnoho neznamenal, jenže tam dole v tunelech byli teď i jeho přátelé. Kastell s Maquinem. Oba patřili ke Gadraiům, elitním vojákům krále Romara. Veradis by nerad, aby zrovna ti dva přišli k újmě. Alespoň je varoval, nebo se o to přinejmenším pokusil. Co víc mohl dělat?

Zatímco Veradis upíral oči do tunelů, dolehl k němu náhle hluk — řinčení železa, tlumené výkřiky.

Bos mu poklepal na rameno a kývl směrem k mohylám. Jeden z průzkumníků se vracel.

„Něco jsem našel,“ vydechl průzkumník, hrud' se mu zdvíhala.

„Co?“

„Dvěře, skryté. Slyšel jsem hlasy a ještě něco. Znělo to divně.“

Veradis dal dohromady tucet mužů, velení nad zbytkem předal Bosovi a pak vyrazil za průzkumníkem. Ten je vedl pěšinou mezi mohylami. Všude panovalo strašidelné ticho.

Mohly skončily. Místo nich se objevily kamenné domy, natěsnané na sebe, v nich nic než stíny. Veradis a jeho muži teď postupovali pomaleji, protože museli dávat pozor, aby na ně někde ve tmě nečíhali obři.

„Tamhle,“ ukázal průzkumník na skalní stěnu.

Skála byla hustě porostlá popínavými šlahouny. Veradis napínal zrak, ale nic zvláštního neviděl.

„Ne, tamhle,“ opakoval naléhavě voják a vyrazil vpřed. Zastavil se před srázem a botou odhrnul trochu hlíny, čímž odkryl úchyt. Byl připevněný ke dveřím v zemi.

Veradis si klekl, přiložil ke dveřím ucho. Nejdřív neslyšel nic, ale pak se zcela zřetelně ozval tlumený výkřik, jako od dítěte.

Veradis ukázal na úchyt, vydal šeptem rozkaz. Dva vojáci sevřeli držadlo, zbytek se rozprostřel kolem dveří, zbraně tasené.

„Ted,“ rozkázal Veradis a dveře se otevřely.

Dolů vedly široké schody, do díry padlo sluneční světlo a odhalilo tváře zírající vzhůru. Mnoho tváří. Tváří obrů, ačkoli Veradisovi na nich něco okamžitě připadalo divné. Jiné.

Než stihl něco udělat, ozval se řev a jakási postava se hrnula nahoru po schodišti a rozmachovala se válečným kladivem. Za zády obra vykřikly hlasy. Veradis uskočil, kladivo ho minulo, narazilo do jiného vojáka. Zapraskaly kosti, muž se zhroutil k zemi, obr se hnál dál, další muži letěli vzduchem.

Veradis se svými vojáky obra obklíčili. Ten jim zuřivě nadával, vzpurně se otáčel na všechny strany. Veradis vystřelil vpřed, bodl, stáhl se. Obr zařval a otočil se, ale to už se na něj vrhli ostatní Veradisovi vojáci, všichni bodali. Obr vztekle zavřeštěl, zaútočil proti kruhu kolem sebe, jednoho vojáka poslal k zemi. Sekly meče. Obr udělal pár nejistých kroků, pak se zhroutil, travou se rozlila krev.

Veradis chvíli jen stál a ztěžka dýchal. Pak pokročil k padlému tělu a dloubl do něj botou. Ten už nevstane.

„Vylezte ven,“ přikázal Veradis do dveří v zemi. Jedinou odpovědí mu bylo ticho. Zadíval se dovnitř, viděl postavy ve stínech, kam nedosáhlo slunce. „Nejsem takový hlupák, abych lezl dolů. Jestli tam zůstanete, všichni uhoříte,“ řekl hlasitěji. Stále žádná odpověď. Pokrčil rameny a otočil se.

„Jsou to jen děti,“ zavrzal jakýsi hlas z temnoty. „Vyjdeme ven. Prosím, nezabíjejte je.“

Děti obrů. To je tedy den. „Tak lezte. Jestli je to tak, jak říkáte, my krveprolití nezačneme.“ Veradis ustoupil, rukou dal varovné znamení svým mužům.

Z díry v zemi se vynořila postava, vysoká a široká. Obryně — žádný převislý knír, i když svaly měla jako kterýkoli muž. Prsa měla převázaná černou kůží a v rukou volně držela válečné kladivo. Její tmavé oči přeskočily z Veradise na obra ležícího v trávě obličejem dolů. V tváři se jí mihla bolest.

Veradis jí ukázal, aby šla dál. Udělala několik váhavých kroků, pak cosi nesrozumitelného pronesla a začali se objevovat další.

Veradis zamrkal. Bylo jich něco mezi dvaceti a třiceti. Dosahovali nejružnějších výšek, od menších než on po vyšší a mnoho něco mezi tím. Byli svalnatí, ač štíhlejší než plně dorostlí obři, paže a nohy měli delší, skoro nemotorné, jako čerstvě narozená hříbata. Na některých tvářích rašily chomáčky vousů, většina obličejů však byla hladká, a působily nějak jemněji, ještě bez těch ostrých hran dospělých obrů, které Veradis vídal dosud. Někteří drželi zbraně, dýky dlouhé tak, že by to pro Veradise byl meč, jeden či dva — ti větší — svírali kladiva nebo sekyry. Všichni vypadali vyděšeně, na vázkách mezi útekem a útokem. Veradis cítil napětí, věděl, že stačí sebenepatrnější chyba a situace se zvrtné v krvavou lázeň. Žena cosi řekla. Obři se sekyrou a kladivem svěřili zbraně o něco níž.

I ona to vnímá.

„Jsou to jen děti,“ opakovala obryně, v hlase se jí mísila hrdost s prosbou.

Děti. „Většina jich je větší než já,“ odfrkl Veradis. Prohrábl si rukou vlasy. „Neublížím ani jim, ani tobě. Pokud neuvidím útok od vás.“

Oči obryně přelétaly mezi jím a jeho muži. „Bitva je tedy prohraná,“ řekla. Neptala se.

„Jo. Vy budete muset odložit zbraně. Všechny.“ *A potom nějak vymyslím, co s vámi vlastně udělám.* Veradis se podíval na skupinku za jejími zády. Byl si nepříjemně vědom toho, že počtem mají obři nad jeho muži jasnou přesilu.

Obryně vyštěkla cosi přes rameno a železo s rachotem padalo k zemi. Pár obrů otálelo, tak na ně promluvila o něco hlasitěji a zároveň sama odhodila kladivo. Přitom ale upoutalo její pozornost cosi za Veradisovými zády a hustá obočí se jí svraštila.

Kráčel k nim Alcyon, za ním Calidus a Jeharové rozprostření jako temný plášť.

„Copak to tady máme?“ ozval se Calidus.

„Schovávali se,“ řekl Veradis. „A teď se vzdali.“ Nelíbil se mu ten tvrdý pohled v Calidových očích, ani to, jak jeho ruka spočívala na jílci meče.

„*Dia duit*,“ řekl Alcyon a pokročil dopředu. Dotkl se rukou čela.

Obryně si ho podezíravě přeměřila, ale gesto opětovala. Zvedla hlavu a začmouchala jako pes, který zvěřil pach. Přimhouřila oči, přeskočila očima ke Calidovi. „*Cen fath coisir tu racan ar dubh aingeal*.“

Alcyon pokrčil rameny. „Už jsem se tak rozhodl,“ zachroptěl, přes tvář mu cosi přelétlo.

Je to stud? blesklo hlavou Veradisovi.

„Nemůžou žít,“ ozval se Calidus za Alcyonem.

Alcyon zvedl ruku, zamračil se. „Jsou to jen děti.“

„Nezůstanou dětmi napořád. Budou se chtít pomstít. Za mrtvé i za to, cos jim vzal.“

„Vzal co?“ dožadovala se obryně, slova vyslovovala pomalu a tvářila se u toho skoro, jako by jí zanechávala pachut' v puse.

„Sekyru z hvězdného kamene,“ odvětil Calidus.

Obryně šlehla po Alcyonovi pohledem a Veradis si všiml sekery, kterou měl obr přepásanou přes záda. Byla od ostří po konec toporu matně černá. Jak na ni Veradis zíral, v mysli mu zatřepotal zvuk — slabý vánek, šepot hlasů — jen na chvíličku, pak to zmizelo. Zamrkal.

Obryně cosi zlostně vyštěkla, zvedla svou sekýru ze země a vrhla se na Alcyona. Ten se vytočil dozadu, setřásl sekýru ze zad do rukou a odrazil máchnutí, které by mu jinak srazilo hlavu.

Několik z obrů mladých za zády útočící obryně také zvedlo odhozené zbraně a následovalo svou ochránkyni. Pak se ozval zvuk podobný tomu, když se v moři láme vlna — Jeharové tasili.

Veradis vrávoravě ucouvl. Meč i štít měl připravené, ale něco mu zabránilo, aby se zapojil do bitvy. Nechtěl prolévat krev těch obrů. Byly to jen děti. *Jsou to tví nepřátelé,* ozval se hlas v jeho hlavě.

A co milosrdenství, dokonce i vůči nepříteli? namítl v duchu Veradis.

Alcyon zrovna vykřýval útok obryně, používal přitom sekyru jako hůl. Zасыpala ho sledem útoků, Alcyon před tím nápirem ustupoval. Zdálo se, jako by se i on zdráhal prolít krev. Všude kolem bojovali Jeharové proti mladým obrům, kteří se na černě oděné válečníky vrhali spíš zuřivě než zdatně. Mnoho jich už bylo po smrti.

Alcyon udeřil obryni koncem sekyry do hlavy. Ta zavrávorala nazad, padla na jedno koleno. Bitva kolem ní utichla, mladí obři zůstali zírat.

„Odhod' zbraň,“ zachřel Alcyon.

Vtom se mezi ně postavil Calidus. Alcyon na něj zakřičel, ale Calidus si ho nevšímal. Máchl v dlouhém oblouku mečem a usekl obryni hlavu.

Z jejich svěřenců se vydral truchlivý výkřik. Někteří se znovu pustili do útoku, jiní se dali na útěk, prchali k mohylám.

Alcyon sklonil hlavu.

Jeharové rychle skoncovali se zbývajícími obry a za pár okamžiků bylo po všem.

„Rád tě zase vidím, Veradisi,“ zvolal Calidus a s úsměvem se vydal blíž. Cestou si pláštěm otíral krev z meče. Za ním krácel Akar, přísně se tvářící velitel Jeharů.

Veradis kývl na pozdrav, oči však nespouštěl z hlavy obryně a z dětských těl ležících kolem ní. „Dopadlo to dobře? V tunelech?“ zeptal se a snažil se odtrhnout pohled od mrtvých.

„Dobře. Hunenská síla je zlomená. A našli jsme skvělou trofej pro Nathaira.“

„Trofej? Jakou?“

„Tuhle.“ Alcyon zvedl sekyru. „Jeden ze sedmi Pokladů.“ Ale pořád se mračil.

Když se teď Veradis ocitl blíž, viděl, že sekyra je vyrobena z temně žilhaného dřeva, ohlazeného a lesklého stářím a užíváním a opásaného po celé

délce železnými prstenci. Dvojité ostří bylo tmavě a matně černé. Jako by pohlcovalo světlo a neodráželo nic.

Podíval se za vojáky, kteří přišli s Calidem. Viděl další Jehary a také hrstku ostatních válečníků. Mezi nimi rozpoznal Jaela.

„Kde jsou ostatní?“ V žaludku se mu usadila nevolnost a narůstala, jeho myšlenky zalétly ke Kastellovi s Maquinem.

„Utrpěli jsme jisté ztráty,“ pokrčil rameny Calidus. „Jsme ve válce, Veradisi. Muži umírají.“

„Muži? Jací muži?“

„Spousta,“ odsekl Calidus. „Romar padl a s ním i někteří jeho vojáci.“

„Všichni,“ opravil ho Alcyon.

„Všichni,“ zopakoval chladně Calidus. „Tragédie. Ale tak už to chodí.“

Veradis na něj zíral, před vnitřním zrakem se mu vznášely Kastellova a Maquinova tvář. *Já jsem se je snažil varovat.*

„Jdeme, Alcyone,“ řekl Calidus a otočil se k odchodu. „Vyčistěte to tady, Veradisi. Sejdeme se pak a probereme, co dál.“

Alcyon vyrazil za Calidem, sekuru nesl opřenou o rameno. Akar ještě postál s Veradisem. Mračil se. Vypadal, jako by chtěl něco dodat. Ale pak se otočil a vyrazil za Calidem, v závěsu za ním jeho válečníci v černém.

Veradis se díval, jak Calidovi tančí po tváři světlo a stíny z praskajícího ohně. Bělovlasý muž seděl naproti němu, hluboce zabraný do hovoru s Lotharem, velitelem helvethského krále Brastera.

Za Calidem se ve stínech rýsovala ohromná Alcyonova postava. Ten měl od chvíle, kdy pobili děti obrů, chmurnou náladu. Černá sekura mu spočívala na klíně. V ruce držel dlouhou tenkou jehlu, z jejíhož hrotu odkapával černý inkoust. Veradis uhranutě sledoval, jak se obr v pravidelném rytmu bodá do předloktí a na znamení životů, které vzal v bitvě, tetuje další trny na šlahoun, jenž se mu vinul po paži. Veradis se zamračil. *Jsou snad některými z těch trnů označeni i Kastell s Maquinem?*

U ohně seděl i Akar a vedle něj další bojovnice z rodu Jeharů. Měla ostré rysy, a pokud to Veradis dokázal poznat, vypadala mladě, podobného věku

jako on sám. Svrástil obočí. Pořád ještě se úplně nesžil s představou žen bojovnic, zvláště tak dobře vycvičených jako Jeharky.

Lothar se rozloučil a zmizel do temnoty. Nikomu se nechtělo tábořit mezi mlčícími hrobkami Haldisu, tak se raději usadili na svazích nad pohřebišťem, nedaleko od místa, ze kterého Veradis ještě ráno téhož dne sledoval začátek bitvy. Připadalo mu to už hrozně dávno.

Všude po stráni plály ohně, u nich se ohřívali ti, co bitvu přežili. Do Haldisu jich pochodovaly asi čtyři tisíce. Zůstala méně než tisícovka a z toho polovina patřila k Veradisově družině a Jeharům. Romarovo vojsko bylo téměř úplně rozdrveno, přežil jen Jael a pár desítek dalších. Brasterova družina si nevedla o moc lépe — přežilo jen těch pár stovek vojáků, kteří odnášeli královo zraněné tělo z pole.

„Nuže,“ pronesl Veradis přes plameny. „Jak je na tom král Braster?“

„Rána není smrtelná,“ odpověděl Calidus. „Kladivo mu rozdrtilo rameno. Léčitelé jsou podle Lothara spokojeni s rozložením kostí, takže...“ Pokrčil rameny. „Mečem už se možná neožene, ale bude žít.“

„To je dobře,“ odvětil Veradis. Brastera měl rád. Helvethský král měl v sobě jakousi hrubou, neomalenou upřímnost. „Jaký je teď plán?“

„Musíme vyhledat Nathaira. Už jsme moc dlouho oddělení.“

„Výborně.“ Veradis tehdy pocítil prudkou hrdost, když mu Nathair svěřil velení nad celým tažením, hrdost nyní o to silnější, že své vojsko úspěšně provedl bitvou. Samozřejmě věděl, že na tom měli obrovský podíl Calidus s Alcyonem, kteří odrazili kouzla hunenských elementálů. Zároveň ale nikdy nepřestal o Nathaira pociťovat neodbytné obavy. Věděl, že jeho král, jeho přítel, chce najít kotel a že se kvůli tomu vydává do neznáma. Veradis byl Nathairův první rytíř: měl by mu při tom stát po boku.

„Jak ho najdeme?“ zeptal se. „Když jsme se loučili, chystal se vyplout do Ardanu. Ale kdoví kde je teď?“

„Donesly se ke mně určité zprávy,“ odpověděl Calidus a poklepal si na spánek. „Nezapomínej, že jsem po mnoho let sloužil jako vrchní zvěd Vin Thalunu. Nathair je v pevnosti Dun Carreg v Ardanu. Zamíříme tam. Nathair nás potřebuje. Potřebuje kolem sebe své rádce. Zajistím, aby se tam s námi setkal i Lykos.“

„Hmm,“ zamručel Veradis, který si nebyl jistý, jestli chce vědět, jak přesně to Calidus zařídí. Těšil se, až nechají tenhle les za sebou, ale jistá část v něm se stále ježila podezíravostí už jen při zmínce jména Vin Thalun. Byla to velmi hluboce zakořeněná nedůvěra.

„Vyzážíme tedy zítra?“ zeptal se Veradis.

„S prvním světlem. Nejdříve pojedeme s Jaelem na východ do Isiltiru, pak dál do Ardanu.“

„S Jaelem?“ Veradisovi se Kastellův bratranec od prvního setkání nelíbil. Byl dost jiný než Kastell nebo Maquin, které Veradis oba považoval za přátele a kteří teď leželi mrtví v tunelech pod Haldisem. Čí rukou, to Veradis nevěděl a jedna jeho část to ani vědět nechtěla. Jiná zase nedokázala myslet na nic jiného. *Nech to být*, zašeptal mu hlas v hlavě.

„Ano. S Jaelem,“ zopakoval Calidus. „Je v tom snad problém?“

„Ne,“ odpověděl Veradis. Přemýšlel, že ještě něco dodá, ale pak si to rozmyslel.

„Dobře. Když je teď Romar ze hry, má Jael silný nárok na isiltirský trůn. A Nathair ho v tom nároku podpoří.“

„Je to zvláštní věc,“ začal Veradis, slova se mu vyhrnula z pusy skoro sama, „jak Romar i všichni jeho štítonoši přišli v tunelech o život. A Jael přitom přežil.“ Zvedl hlavu a zadíval se ostře na Calida.

Rádce mu oplatil chladným úsměvem. „To je válka. Takové věci se stávají.“

Calidus měl pravdu — v bitvách muži umírají. Veradis přišel při bitvě o víc bratrů ve štítu, než mu bylo milo pomyslet. Mnoho z nich byli přátelé. A věděl, že spousta věcí v životě nebývá čistá. Ale tohle? To, co se událo v tunelech, mu připadalo jako *zrada*. „Viděl jsi Romara zemřít?“ nenechal se odbýt. „Viděl jsi, kdo ho zabil?“

„Ach, ano,“ souhlasil Calidus, tvář nečitelnou jako kámen. „Romara zabil obr. Mysli víc na živé než na mrtvé, Veradisi. My všichni sloužíme Nathairovi. To, co děláme, děláme pro vyšší dobro. Pro Nathairovo dobro.“ Calidus přimhouřil oči. „Máš v sobě, doufám, dost víry, abys králi sloužil naplno.“

„Jistěže mám,“ ohradil se Veradis. „Moji oddanost Nathairovi nikdy nepochybňuj.“

„Dobrá.“ Calidus se nepatrně usmál. „Tak já jdu na kutě. Čeká nás brzké vstávání a dlouhá cesta.“

Alcyon vstal a následoval Calida do tmy. Akar se chystal udělat totéž.

„Akare. Tys viděl Romara padnout?“

„Jo.“

„A?“

„Calidus mluvil pravdu,“ odvětil Akar. „Romara zabil obr.“

„Aha,“ vydechl Veradis, zároveň překvapeně i s úlevou. Předtím si byl naprosto jistý, že v Romarově smrti měl prsty Calidus.

„Obr mávající válečnou sekyrou s černým ostrím,“ dodal Akar, pak se otočil a odkráčel do temnoty.